

# Յովելի գիրքը և Լաոդիկեական Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Թիվ երեսուններկու

Jeff Pippenger

2026-01-20

## Թիվ երեսուններկու

Պետրոսի՝ որպես մեր վկայի, միջոցով Հովելի գիրքին հասնելը դանդաղ ընթացող ճանապարհորդություն է եղել: Պետրոսը Աստծո մարգարեական Խոսքի ներսում ամենագարմանալի խորհրդանիշներից մեկն է, սակայն մի թե նրանք բոլորը այդպիսին չեն: Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում է, և նա նաև Պենտեկոստեին վերնատանը՝ երրորդ ժամին, ապա նույն օրվա իններորդ ժամին՝ տաճարում: Հիսուսը խաչվեց երրորդ ժամին և մահացավ իններորդ ժամին: Պետրոսը Կեսարիա է կանչվում իններորդ ժամին, սակայն Կոռնելիոսի պատմության մեջ այն Կեսարիան, ուր նա կանչվում է, Կեսարիա Փիլիպպեն չէ՝ Հերմոն լեռան ստորոտում, այլ ծովեզրյա Կեսարիան, որ կոչվում էր Կեսարիա Մարիտիմա:

Կեսարիա Մարիտիման Միջերկրական ծովի ափին գտնվող քաղաքն է, ժամանակակից Թել Ավիվից մոտ 30–35 մղոն հյուսիս (կառուցված Հերովդես Մեծի կողմից՝ որպես շքեղ հռոմեական նավահանգստային քաղաք): Այն հաճախ է հանդիպում Գործք Առաքելոց գրքում (հիշատակվում է 15 անգամ) և հենց այն քաղաքն է, որին մարդկանց մեծ մասը Նոր Կտակարանում պարզապես «Կեսարիա» է կոչում: Ավետարանիչ Փիլիպպոսը բնակվում էր այնտեղ իր մարգարեացող չորս դուստրերի հետ (Գործք 8:40, 21:8): Պողոսը այնտեղ բանտարկված էր երկու տարի, ներկայացավ կուսակալներ Ֆելիքսի և Ֆեստոսի, ինչպես նաև Ագրիպպա թագավորի առաջ (Գործք 23–26): Թերևս ավելի նշանակալիցն այն է, որ Պետրոսն այստեղ քարոզեց հռոմեացի հարյուրապետ Կոռնելիոսին՝ առաջին խոշոր հեթանոսական դարձը դեպի քրիստոնեություն (Գործք 10) մ.թ. 34 թվականին, երբ ավարտվեց այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը շատերի հետ հաստատեց ուխտը:

Եվ նա մեկ շաբաթվա համար ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ. և շաբաթվա կեսին պիտի դադարեցնի զոհաբերությունն ու ընծան, և զարշեղությունների տարածման պատճառով այն պիտի ամայացնի, մինչև իսկ վախճանը, և այն, ինչ որոշված է, պիտի թափվի ամայի վրա: Դանիել 9:27:

Կեսարիա Մարիտիման ծառայում էր որպես Հրեաստանի հռոմեական վարչական մայրաքաղաք և հեթանոսական կարևոր կենտրոն: Կեսարիա Փիլիպպոսը մեկ այլ քաղաք է, որը գտնվում էր հեռավոր հյուսիսում՝ Հերմոն լեռան ստորոտի մոտ (Գալիլեայի ծովից մոտ 25–30 մղոն հյուսիս), այն տարածքում, որն այժմ Գոլանի բարձունքների շրջանն է (ներկայիս Բանիաս): Այն հիշատակվում է միայն Ավետարաններում (Մատթեոս 16:13 և Մարկոս 8:27), երբ Հիսուսն Իր աշակերտներին տարավ Կեսարիա Փիլիպպոս: Սա այն նշանավոր վայրն է, որտեղ Պետրոսը խոստովանեց, որ Հիսուսը «Մեսիան է, կենդանի Աստծու Որդին», և որտեղ Հիսուսը

հայտարարեց. «Այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան պիտի չհաղթահարեն» (Մատթեոս 16:13–20): Այն հեթանոսական տարածք էր՝ հունական աստվածների, հատկապես այծակերպ աստված Պանի տաճարներով, որի Պանի քարանձավը կոչվում էր «դժոխքի դռներ», ինչն այնտեղ Հիսուսի այդ հայտարարությունը դարձնում էր հատկապես տպավորիչ:

Երկու քաղաքներն ամբողջովին առանձին են թե՛ աշխարհագրական, թե՛ պատմական առումով. մեկը հարավ-արևմուտքում գտնվող աշխույժ հռոմեական ծովահանգիստ է, իսկ մյուսը՝ հյուսիսային հելլենիստական/հեթանոսական վայր՝ Հորդանան գետի ակունքների մերձակայքում: Ծովափնյա քաղաքը գերիշխում է Գործք Առաքելոց գրքում, մինչդեռ հյուսիսայինը կենտրոնական տեղ է զբաղեցնում Ավետարանների մի վճռորոշ դրվագում: Ծովի Կեսարիան Հռոմի՝ գազանի խորհրդանիշն է, իսկ ցամաքի Կեսարիան՝ վիշապի խորհրդանիշը: Քույր Ուայթը նույնականացնում է խաչից մինչև Պենտեկոստե ընկած ժամանակահատվածը՝ «Պենտեկոստեական եղանակը», որը սկսվեց խաչի մոտ և ավարտվեց Պենտեկոստեին:

«Սրտագին փափագով եմ սպասում այն ժամանակին, երբ Պենտեկոստեի օրվա իրադարձությունները պիտի կրկնվեն նույնիսկ ավելի մեծ զորությամբ, քան այն առիթով: Հովհաննեսն ասում է. «Եվ տեսայ այլ հրեշտակ իջանէր երկնից, որ մեծ իշխանություն ուներ, եւ երկիրը լուսաւորուեցաւ նորա փառքով»: Այն ժամանակ, ինչպես Պենտեկոստեի օրերին, ժողովուրդը պիտի լսի իրենց ասված ճշմարտությունը, ամեն մարդ՝ իր իսկ լեզվով:»

«Աստված կարող է նոր կյանք շնչել յուրաքանչյուր այն հոգու մեջ, որ անկեղծորեն փափագում է ծառայել Նրան, և կարող է զոհասեղանից վերցված կենդանի ածխով դիպչել շուրթերին ու դրանք դարձնել պերճախոս՝ Նրա փառաբանությամբ: Հազարավոր ձայներ պիտի ներծծվեն այն զորությամբ, որ հոչակեն Աստծո խոսքի հրաշալի ճշմարտությունները: Կակազող լեզուն պիտի արձակվի, և երկչոտները պիտի զորացվեն, որպեսզի քաջությամբ վկայեն ճշմարտության մասին: Թող Տերը օգնի Իր ժողովրդին մաքրելու հոգու տաճարը ամեն պղծությունից և պահպանելու Նրա հետ այնպիսի սերտ միություն, որպեսզի նրանք մասնակից լինեն վերջին անձրևին, երբ այն թափվի»: Review and Herald, July 20, 1886.

Տեխնիկապես Պենտեկոստեի շրջանը պիտի սկսվեր առաջին պտուղների տոնից, որը համընկնում է Քրիստոսի հարության հետ. սակայն առանց խաչի մահվան արյուն չէր լինի, որ հարություն առած Փրկիչը Իր հետ վերցներ, երբ հարություն առավ: Առանց Նրա մահվան Նա, որպես Կյանքի Հաց, չէր հանգչի բաղարջ հացերի տոնի օրը, իսկ Կյանքի Հացին անհրաժեշտ էր հանգչել՝ նախքան առաջին պտուղների տոնին Իր հարությունը, և այսպիսով սկսվեր հիսունօրյա ժամանակահատվածը, որ տանում էր դեպի Պենտեկոստեի օրը և տոնը:

Երբ Քրիստոսը եկավ՝ ուխտը մեկ շաբաթով հաստատելու համար, այդ շաբաթը սկսվեց Նրա մկրտությամբ, և ապա «շաբաթի մեջտեղում», երեքուկես տարի անց, Նա խաչվեց, Անթիոխոսի Հացի օրը հանգչեց գերեզմանում, կիրակի օրը հարություն առավ՝ որպես զարու բերքի առաջին պտուղների տոնը, այսպիսով սկսելով հիսունօրյա

Պենտեկոստեական շրջանը, որ հասնում էր ցորենի առաջին պտուղների տոնին: Խաչից մինչև շաբաթվա վերջը, երեքուկես տարի անց, այդ յոթնամյա ժամանակահատվածը հասավ իր ավարտին Կեսարիա Մարիտիմայի Կոռնելիոսի միջոցով, որը դարձավ հենց առաջին հեթանոս դարձի եկածը՝ Քրիստոնեական եկեղեցուն շաբաթվա վերջում, մ.թ. 34 թվականին:

Այն շաբաթը, երբ Քրիստոս եկավ հաստատելու ուխտը, մարգարեաբար 2,520 օր է, և խաչը «շաբաթվա կեսում» է, ուստի մկրտությունից հետո անցել էր 1,260 օր, և Կոռնելիոսի դարձից առաջ մնում էր 1,260 օր: Խաչի վրա Քրիստոս խաչվեց երրորդ ժամին, և Նա մահացավ իններորդ ժամին: Դա Հոգեգալստյան շրջանի սկիզբն էր, և դրա վերջում (քանզի Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբով) Հոգեգալստյան օրը Պետրոսը վերնատանը, որտեղ Քրիստոս հանդիպեց աշակերտներին Իր հարության օրը, Հովելի գրքից ասում է իր առաջին քարոզը երրորդ ժամին: Այնուհետև Պետրոսը Հովելի վերաբերյալ իր երկրորդ քարոզն է ասում տաճարում՝ իններորդ ժամին: Ակնհայտ է, որ երրորդ և իններորդ ժամերը ալֆայի և օմեգայի խորհրդանիշ են՝ Հոգեգալստյան շրջանի սկզբի և ավարտի:

Տոդ առ տոդ, երբ այս երկու իրադարձությունների երրորդ և իններորդ ժամերը համապատասխանեցնում ենք, այդ վեց ժամերը գտնում ենք որպես մարգարեական ժամանակաշրջան, որը ևս վկայություն է տալիս բաժանման մասին: Քրիստոսը կյանքից անցնում է մահվան, ապա՝ կյանքին: Նա երկրից գնում է երկինք և ապա վերադառնում երկիր: Պետրոսը տաճարից դուրս է, ապա՝ տաճարի ներսում: Իհարկե, երրորդից իններորդ ժամի այլ զուգահեռ համապատասխանություններ ևս կան, սակայն նախ պետք է դիտարկենք Պետրոսին, Կոռնելիոսին և ծովեզրյա Կեսարիան:

Ինչպես մարգարեական բաժանումների դեպքում, որոնք ներկայացված են վեց ժամերի մեջ, երբ հրեշտակը ուղարկվեց Կոռնելիոսի մոտ, որպեսզի նրան առաջնորդի Պետրոսի հետևից մարդ ուղարկելու, այն իններորդ ժամն էր:

Կեսարիայում կար մի մարդ, անունը՝ Կոռնելիոս, հարյուրապետ՝ այսպես կոչված Իտալական գնդից. նա բարեպաշտ մարդ էր և աստվածավախ՝ իր ամբողջ տնով հանդերձ, ժողովրդի մեջ շատ ողորմություն էր անում և մշտապես աղոթում էր Աստծուն: Նա ցերեկվա իններորդ ժամի մոտ մի տեսիլքով պարզորեն տեսավ Աստծու մի հրեշտակի, որ մտավ իր մոտ և ասաց նրան. «Կոռնելիո՛ս»: Եվ նա, նայելով նրան, վախեցավ ու ասաց. «Ի՞նչ է, Տե՛ր»: Եվ նա ասաց նրան. «Քո աղոթքներն ու քո ողորմությունները Աստծու առաջ հիշատակի համար վեր ելան: Եվ այժմ մարդի՛կ ուղարկիր Հոպպե և կանչիր Սիմոն անունով մեկին, որի մականունը Պետրոս է»: Գործք 10:1-5:

Հրեշտակի գալուստը պատգամի և ուղենշանի խորհրդանիշ է, և հրեշտակը հաստատում է, որ դա ուղենշան է, երբ ասում է. «Քո աղոթքները և քո ողորմությունները ի հիշատակ ելան Աստծո առաջ»: Շաբաթի ավարտի ուղենշանը Կոռնելիոսի՝ չորս օր ծով պահելուց հետո իններորդ ժամին Պետրոսին կանչել տալն է, և դա կոչվում է «հիշատակ», որն ուղենշան է: Որպես «հարյուրապետ»՝ Կոռնելիոսը հարյուր մարդու վրա իշխանություն ունեցող պետ էր:

Երբ Պետրոսը Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխում գտնվում է Կեսարիա Փիլիպպեում, որն է ժամի վերաբերյալ հիշատակում չկա: Կեսարիա Փիլիպպին այն քաղաքի անունն է այն ժամանակ, երբ Հիսուսը այնտեղ տարավ աշակերտներին: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի պատմության մեջ՝ տասներեքից տասնհինգ համարներում, այն համարներում, որոնք կատարվեցին Պանիումի ճակատամարտում և նախատիպավորում են այն պատերազմը, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում, Կեսարիա Փիլիպպին կոչվում էր Պանիում: Պետրոսը գտնվում է տասներեքից տասնհինգ համարներում, երբ նա Կեսարիա Փիլիպպեում է, որը Պանիումն է:

Պանիումի ճակատամարտը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարների իրականացում լինելը ճանաչելը, և այն, որ այդ համարներն ու Պանիումի ճակատամարտի պատմությունը նույնացնում են մի պատերազմ, որը Միացյալ Նահանգներում տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը, հենց այն է, թե ինչպես է «տող առ տող» մեթոդաբանությունը նախատեսված գործելու համար: Այդ մեթոդաբանության կիրառումը պահանջում է, որ Կեսարիա Փիլիպպին և Պանիումը համադրվեն, որովհետև մարգարեության հիմնական կանոնը, որ վերաբերում է այս ճշմարտությանը, այն է, որ «հնագույն մարգարեններից յուրաքանչյուրը ավելի շատ խոսել է մեր օրերի համար, քան այն օրերի, որոնցում ապրել է»: Պողոսն ավելացնում է, որ մարգարենների հոգիները ենթակա են մարգարեններին, ուստի նրանք ոչ միայն բոլորը նշում են վերջին օրերը, այլև բոլորը համաձայն են:

Այդ պատճառով, եթե և երբ Պանիումը Աստծու մարգարեական Խոսքում նույնացվում է որպես Պանիում, և այնուհետև՝ որպես Կեսարիա Փիլիպպե, երկուսն էլ պետք է կիրառվեն վերջին օրերում, և պետք է համընկնեն միմյանց հետ, որովհետև նույն քաղաքն են:

Այս տրամաբանության հետ զուգընթաց, թեև փոքր-ինչ տարբեր, գտնվում են Կեսարիա Փիլիպպեն և Կեսարիա Մարիտիման: Պետրոսը Քրիստոսի հետ գնաց Կեսարիա Փիլիպպե, բայց Սուրբ Հոգու կողմից ուղարկվեց Կեսարիա Մարիտիմա: Սակայն երկու Կեսարիաներում էլ գլխավոր ուխտային կերպարը Պետրոսն է: Այս գծի զարմանալի կողմն այն է, որ իններորդ ժամին էր, որ Կոռնելիոսին այցելեց հրեշտակը և պատվիրեց ուղարկել Պետրոսի հետևից: Պետրոսը Կեսարիայում մարգարեական խորհրդանիշ է, սակայն երկու Կեսարիաները հստակորեն տարբեր են: Մեկը ծովի մոտ գտնվող Կեսարիան է, իսկ մյուսը՝ երկրի վրա գտնվող Կեսարիան: Ծովի մոտ գտնվող Կեսարիան կապված է հեթանոսների հետ, և Կոռնելիոսը եղավ առաջին հեթանոս դարձի եկողը հենց ուխտային շաբաթվա ավարտին՝ մ.թ. 34 թվականին: Ծովի մոտ գտնվող Կեսարիան իններորդ ժամն է և համընկնում է Պետրոսի հետ տաճարում՝ Պենտեկոստեին, և Քրիստոսի մահվան հետ՝ իններորդ ժամին:

Երկրի վրա գտնվող Կեսարիան, այսինքն՝ Կեսարիա Փիլիպպոսը, երրորդ ժամն է: Ընտրության այլ տարբերակներ չկան: Սկզբում՝ Կեսարիա Փիլիպպոսը՝ երրորդ ժամը, և վերջում՝ Կեսարիա Մարիտիման՝ իններորդ ժամը: Փիլիպպոսը վեցժամյա ժամանակահատվածի ալֆան է, իսկ Մարիտիման՝ օմեգան: Իններորդ ժամի օմեգան

Քրիստոսի մահն էր ուխտի շաբաթվա միջնամասում, և Պետրոսը Պենտեկոստի ժամանակ տաճարում նույնպես իններորդ ժամին էր: Կոռնելիոսի՝ Պետրոսին կանչելը համընկնում է Քրիստոսի մահվան հետ, ինչը նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես նաև Պետրոսին տաճարում՝ Պենտեկոստի ժամանակ, ինչը դարձյալ նախատիպում է կիրակնօրյա օրենքը: Կոռնելիոսը, որպես առաջին հեթանոս դարձի եկածը, ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տասնմեկերորդ ժամի առաջին մշակին:

Այն երրորդ ժամը, երբ Քրիստոս խաչվեց, և այն երրորդ ժամը, երբ Պետրոսը վերնատանն էր, պետք է, և կարող է միայն ներկայացնել Կեսարիա Փիլիպպեն: Վերնատունը, որտեղ Պետրոսը գտնվում էր Պենտեկոստի օրը, հենց այն նույն վերնատունն էր, որտեղ Քրիստոս հայտնվեց Իր հարությունից, համբարձումից և իջնելուց հետո: Քրիստոս եկավ վերնատուն, և ապա հիսուն օր անց՝ Պենտեկոստի օրը, Պետրոսը նույն վերնատանը ներկայացրեց Հովելի գրքի պատգամը:

Կեսարիա Փիլիպպեն երրորդ ժամն է, որը համապատասխանում է խաչելությանը և Պենտեկոստի վերնատանը: Խաչելությունը ցրման խորհրդանիշ է, իսկ վերնատունը՝ միասնության խորհրդանիշ: Սա Կեսարիա Փիլիպպեն նույնացնում է որպես այն կետը, որը գտնվում է կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ, որտեղ մի դասը ցրվում է, իսկ մյուսը՝ հավաքվում: Երբ Պանիումի ճակատամարտի պատմությունը սկսի կրկնվել, հիմար և իմաստուն կույսերը հավիտյան կբաժանվեն, և նրանք կբաժանվեն խաչի շուրջ, որը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքի մոտեցումը: Կեսարիա Փիլիպպեում էր, որ Քրիստոսը սկսեց ուսուցանել մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի մասին: Երբ Նա այդպես արեց, Պետրոսը հակառակվեց այդ լուրին. ուստի ինը համարների ընթացքում Պետրոսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր կնքվում են, և նրանց, ովքեր ցրվում են խաչի պատգամով, որն է կիրակնօրյա օրենքը:

Նա նրանց ասում է. «Իսկ դուք ո՞վ եք ասում, թե ես եմ»:

Եվ Սիմոն Պետրոսը պատասխանեց ու ասաց. «Դու ես Քրիստոսը՝ կենդանի Աստծու Որդին»:

Եվ Յիսուս պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանելի՛ ես դու, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արիւնը չյայտնեցին քեզ այս բանը, այլ՝ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ ես էլ ասում եմ քեզ, թե դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրայ պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան պիտի չյաղթահարեն: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները. և ինչ որ կապես երկրի վրայ, կապուած պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրայ, արձակուած պիտի լինի երկնքում»:

Այն ժամանակ Նա պատվիրեց Իր աշակերտներին, որ ոչ ոքի չասեն, թե Ինքը Հիսուս Քրիստոսն է: Այդ ժամանակից ի վեր Հիսուսը սկսեց Իր աշակերտներին ցույց տալ, թե պետք է Ինքը գնա Երուսաղեմ և շատ չարչարանքներ կրի ծերերից, քահանայապետերից և դպիրներից, և սպանվի, և երրորդ օրը հարություն առնի:

Այնժամ Պետրոսը նրան առանձին տարավ և սկսեց սաստել՝ ասելով. «Քեզնից հեռու լինի, Տե՛ր. այդ քեզ չի պատահի»:

Բայց Նա դարձավ ու Պետրոսին ասաց. «Ետևիս գնա՛, սատանա, դու Ինձ համար գայթակղություն ես, որովհետև խորհում չես այն բանի մասին, ինչ Աստուծուն է, այլ այն բանի, ինչ մարդկանցն է»: Մատթեոս 16:15-23.

Երրորդ ժամի խաչելությունը և Պետրոսի վերնատան պատգամը ներդաշնակում են մարգարեական անցումը պատերազմող եկեղեցուց, որ սահմանվում է որպես եկեղեցի՝ թե՛ ցորենով և թե՛ որոմներով, դեպի հաղթական եկեղեցի: Հաղթական եկեղեցին Պենտեկոստեի առաջինպտուղ ցորենի ընծան է, որը Կիրակնօրյա օրենքն է: Երբ որոմներն ու ցորենը հասնում են հասունության, հրեշտակները բաժանում են երկու դասերը: Անձրևն է, որ 9/11-ին սկսեց շաղ տալ, և որը պատճառ է դառնում, որ ցորենն ու որոմները պտղաբերության հասնեն:

Վեց ժամվա մի ժամանակահատվածը ներկայացնում է Էքզեթերի ճամբարային ժողովի պատմությունը մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, Քրիստոսի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ և Դավիթ թագավորի մուտքը Երուսաղեմ՝ տապանակով: Իններորդ ժամը նաև երեկոյան զոհաբերության ժամանակն է՝ մոտավորապես ժամը 3-ին:

Ահա թե ինչ պիտի մատուցես զոհասեղանի վրա. օրըստօրե, շարունակաբար՝ մեկ տարեկան երկու գառ: Մեկ գառը պիտի մատուցես առավոտյան, իսկ մյուս գառը պիտի մատուցես երեկոյան: Ելք 29:38, 39.

«Նույնիսկ» թարգմանված բառը երբեմն ներկայացվում է որպես «երեկոների միջև»:  
«Երեկոների միջև»-ը վերաբերում է երրորդ և իններորդ ժամերի միջև ընկած վեցժամյա ժամանակահատվածին: Քրիստոսի ուխտի շաբաթը ներկայացնում է խաչի վրա գտնվող այդ վեցժամյա ժամանակահատվածը, որը դառնում է Հոգեգալստյան վեցժամյա ժամանակահատվածի ալֆան: Ուխտի շաբաթում առկա են երկու վկաներ, որոնք մատնանշում են վեցժամյա մի ժամանակահատված, որն անմիջականորեն կապված է ոչ միայն սրբազան շաբաթվա մարգարեության, այլև Հոգեգալստյան եղանակի խորհրդանիշների հետ: Ապա հենց այդ նույն մարգարեական շաբաթվա ավարտին Պետրոսը իններորդ ժամին կանչվում է Կեսարիա: Այն փաստը, որ սրբազան շաբաթվա նույն մարգարեական կառուցվածքի ներսում կան երեք իններորդ ժամեր, որոնցից երկուսը վեցժամյա ժամանակահատվածի օմեգայական ավարտներ են, և որն էլ առավոտյան ու երեկոյան ընծայաբերությունների միջև ընկած ժամանակահատվածն էր, մարգարեական անհրաժեշտությամբ պահանջում է, որ գոյություն ունենա նաև մի երրորդ ժամ՝ որպես այն ժամանակահատվածի ալֆա, որն ավարտվեց Կոռնելիոսի իններորդ ժամին:

Երկու Կեսարիաները, որոնց երկուսում էլ Պետրոսը հանդես է գալիս որպես կենտրոնական կերպար, նույնականացնում են Կեսարիա Փիլիպպեն որպես երրորդ ժամը: Այդ վեցժամյա ժամանակահատվածը սկսվում և ավարտվում է Կեսարիայով, որովհետև վերջը պատկերվում է սկզբով:

Զատիկի գառը պետք է մորթվեր երեկոյան, այսինքն՝ իններորդ ժամին, երբ Քրիստոս մահացավ:

Եվ այն պիտի պահեք մինչև նույն ամսվա տասնչորսերորդ օրը, և Իսրայելի ժողովրդի ողջ ժողովը երեկոյան պիտի մորթի այն: Ելք 12:6:

Աղոթքի ժամը նաև իններորդ ժամն է, որովհետև այն երեկոյան զոհաբերության ժամանակն էր:

Թող իմ աղոթքը քեզ առաջ բարձրանա իբրև խունկ, և իմ ձեռքերի բարձրացումը՝ իբրև երեկոյան զոհ: Սաղմոսներ 141:2.

Քանի որ երեկոյան զոհաբերությունը աղոթքի ժամն էր, Եզրասը աղոթում է երեկոյան զոհաբերության ժամանակ, այսինքն՝ իններորդ ժամին, երբ Պետրոսը տաճարում էր, երբ Քրիստոսը մահացավ, և երբ Կոռնելիոսին ասվեց մարդ ուղարկել Պետրոսի հետևից:

Եվ երեկոյան զոհաբերության ժամանակ ես վեր կացա իմ խոնարհված վիճակից, և, պատառոտելով իմ զգեստն ու վերարկուն, ծնկի իջա և իմ ձեռքերը տարածեցի դեպի իմ Տեր Աստվածը: Եզրա 9:5.

Իր աղոթքի մեջ Եզրասը ապաշխարում է՝ հասկանալով, որ նրանք, ովքեր Բաբելոնից դուրս էին եկել տաճարն ու Երուսաղեմը վերակառուցելու համար, միացել էին հեթանոս կանանց:

Եվ երբ Եզրասը աղոթեց, և երբ խոստովանեց՝ լալով ու Աստծու տան առաջ ընկնելով, Իսրայելից նրա շուրջը հավաքվեց մարդկանց, կանանց և երեխաների մի շատ մեծ ժողով, որովհետև ժողովուրդը սաստիկ լալիս էր: Եվ Եթիելի որդի Սեքենիան՝ Եղամի որդիներից մեկը, պատասխանեց ու ասաց Եզրասին. «Մենք անհավատարմություն գործեցինք մեր Աստծու հանդեպ և օտար կանայք առանք այդ երկրի ժողովուրդներից. բայց այժմ էլ այս բանի վերաբերյալ Իսրայելի համար հույս կա: Արդ, հիմա մեր Աստծու հետ ուխտ կապենք, որ հեռացնենք բոլոր կանանց և նրանցից ծնվածներին՝ համաձայն իմ տիրոջ խորհրդի և մեր Աստծու պատվիրանից դողացողների խորհրդի, և թող դա կատարվի ըստ օրենքի: Վե՛ր կաց, որովհետև այս գործը քեզ է վերաբերում. մենք էլ քեզ հետ կլինենք. քա՛ջ եղիր և արա »:

Այն ժամանակ Եզրասը վեր կացավ և գլխավոր քահանաներին, ղևտացիներին ու ամբողջ Իսրայելին երդվեցրեց, որ այս խոսքի համաձայն պիտի անեն: Եվ նրանք երդվեցին: Այնուհետև Եզրասը Աստծու տան առջևից վեր կացավ և գնաց Ելիաշիբի որդի Հովհանանի սենյակը. և երբ այնտեղ հասավ, հաց չկերավ ու ջուր չիմեց, որովհետև սգում էր գերությունից վերադարձածների հանցանքի պատճառով: Եվ հռչակ արին ողջ Հուդայում և Երուսաղեմում գերության բոլոր որդիներին, որ հավաքվեն Երուսաղեմում. և որ ով երեք օրվա ընթացքում չգա, իշխանների և ծերերի խորհրդի համաձայն, նրա ամբողջ ունեցվածքը պիտի բռնագրավվի, և ինքը պիտի բաժանվի գերությունից վերադարձածների ժողովից: Այն ժամանակ Հուդայի և Բենիամինի բոլոր մարդիկ երեք օրվա ընթացքում հավաքվեցին Երուսաղեմում: Իններորդ ամիսն էր, ամսվա քսաներորդ օրը. և ամբողջ ժողովուրդը նստած էր Աստծու տան հրապարակում՝ դողալով այս բանի պատճառով և սաստիկ անձրևի

պատճառով: Եզրա 10:1–9.

Հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտը ներկայացված է որպես բաժանում այն մարդկանցից, որոնք օտար կանայք էին առել: Սա իմաստուն և հիմար կույսերի բաժանումն է, և այն տեղի է ունենում իններորդ ժամին, որը Քրիստոսի մահն է, Պետրոսը տաճարում՝ Պենտեկոստեի ժամանակ, և Պետրոսի՝ ծովեզրյա Կեսարիա կանչվելը: Եզրասի բաժանումը նաև Ղևտացիների մաքրագործումն է Ուխտի Պատգամաբերի կողմից՝ Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխում: Մաղաքիայի գրքում նկարագրված մաքրագործումը պատկերում է Քրիստոսի կողմից տաճարի երկու մաքրագործումները:

«Աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից տաճարը մաքրելով՝ Հիսուսը հայտարարեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի ապականությունից,—երկրավոր ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1–3 մեջբերված»:  
The Desire of Ages, 161.

Եզրային և ուխտի մեջ մտնողներին ասվում է «վեր կացեք», և Հեսուին էլ ասվեց վեր կենալ այն բանից հետո, երբ երեսունութ տարվա ընթացքում բոլոր ապստամբները մեռան: Հին Իսրայելից պահանջվեց երկու տարի, որպեսզի տասնարորդ փորձության ընթացքի մեջ ձախողի, և երեսունութ տարի անց ապստամբները բոլորն արդեն մահացած էին, և Աստված ասում է նրանց՝ վեր կացեք:

«Այժմ վեր կացեք,— ասացի ես,— և անցեք Զարեղ հեղեղատի վրայով»: Եվ մենք անցանք Զարեղ հեղեղատի վրայով: Այն ժամանակահատվածը, որում Կադես-Բառնեայից ելանք մինչև Զարեղ հեղեղատն անցնելը, երեսունութ տարի էր, մինչև պատերազմող մարդկանց ամբողջ սերունդը բնաջնջուեց բանակի միջից, ինչպես Տերն էր նրանց երդմամբ ասել: Բ Օրինաց 2:13, 14:

Հովհաննես հինգերորդ գլխում Հիսուսը բժշկեց այն անկար մարդուն, որն այդ վիճակում էր եղել երեսունութ տարի, և երբ Նա բժշկեց նրան, այդ մարդուն ասաց. «Վե՛ր կաց»:

Քանզի հրեշտակը որոշ ժամանակի իջնում էր ավազանը և ջուրը խռովում. ուստի ով առաջինը ջրի խռովվելուց հետո մտնում էր նրա մեջ, բժշկվում էր՝ ինչ հիվանդություն էլ որ ունենար: Եվ այնտեղ մի մարդ կար, որ երեսունութ տարի տկարություն ուներ: Երբ Հիսուս նրան տեսավ պառկած և իմացավ, որ նա արդեն երկար ժամանակ այդ վիճակում էր, ասաց նրան. «Կամենո՞ւմ ես առողջանալ»:

Հիվանդ մարդը պատասխանեց Նրան. Տե՛ր, մարդ չունեմ, որ երբ ջուրը խռովվի, ինձ ավազանի մեջ իջեցնի. մինչ ես գալիս եմ, ուրիշը ինձնից առաջ է իջնում:

Յիսուսն ասաց նրան. «Վե՛ր կաց, ա՛նքո մահիճը և քայլի՛ր»: Եվ իսկույն մարդը բժշկվեց, վերցրեց իր մահիճը և քայլեց. և այդ օրը շաբաթ էր: Հովհաննես 5:4–9:

Եզրայի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի ուխտի պատկերավորման մեջ ժողովուրդը պետք է «վեր կենար»: 1838 թվականին նշանավոր միլլերիտ քարոզիչ Յոսիա Լիչը կանխասաց Օսմանյան գերիշխանության ավարտը մոտավորապես 1840 թվականին, և

միլլերիտական պատգամը վեր կացավ՝ միայն թե գորացվի 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին եղած ճշգրիտ կատարմամբ: Հաղթական եկեղեցու բարձրացումը ներառում է մի կանխասություն, որ Աստծու ժողովրդին վեր է կացնում, երբ ուխտը հաստատվում է: Եզրայի՝ օտար կանանցից բաժանվելու մեջ մենք գտնում ենք Մաղաքիայի լնիսների մաքրագործումը, ինչպես նաև Քրիստոսի տաճարի երկու մաքրումները, և յուրաքանչյուր գիծը նույնացնում է ցորենի և որոմների բաժանումը, որը կատարվում է, երբ Քրիստոսը հավիտյան հեռացնում է մեղքը հարյուր քառասունչորս հազարի սրտերից: Քրիստոսի իններորդ ժամը և Պետրոսի երկու իններորդ ժամերը, Եզրայի մաքրագործման աղոթքի հետ միասին, համընկնում են կիրակնօրյա օրենքի հետ, երբ վերջին անձրևը կթափվի առանց չափի: Դանիելի գրքի իններորդ գլխում Դանիելը իր աղաչանքների պատասխանը ստանում է երեկոյան զոհաբերության ժամին, որը իններորդ ժամն է:

Այո՛, մինչ ես խոսում էի աղոթքի մեջ, ահա այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին ես սկզբում տեսիլքի մեջ տեսել էի, սրընթաց թռչելով եկավ և դիպավ ինձ երեկոյան ընծայման ժամի մոտ: Դանիել 9:21:

Մեզ տեղեկացվում է, որ Սենաարի մեծ գետերի մոտ Դանիելին տրված տեսիլքներն այժմ գտնվում են կատարման ընթացքի մեջ, և որ մենք պետք է նկատի առնենք այն հանգամանքները, որոնցում մարգարեությունները տրվեցին:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկեյի ափերին՝ Սենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր այն դեպքերը, որ կանխասվել էին, շուտով պիտի իրականանան:»

«Քննեցե՛ք հրեա ազգի վիճակը այն ժամանակ, երբ տրվեցին Դանիելի մարգարեությունները»: Testimonies to Ministers, 113.

Հիդդեքել և Ուլայ գետերի հետ առնչվող տեսիլքների լույսը ներկայացնում է Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց գլուխները: Իններորդ գլխում, որը ներկայացված է Ուլայ գետով, Դանիելին լույս է տրվում յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխների վերաբերյալ: Տասներորդ գլխում, որը ներկայացված է Հիդդեքել գետով, Դանիելին տրվում է տասներորդ, տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ գլուխների լույսը: Մարգարեական տեղեկությունը ներկայացված է թե՛ գլուխների ներսում պատկերված մարգարեական իրադարձություններով, և թե՛ հենց Դանիելով, որովհետև մենք պետք է նկատի առնենք հրեական ազգի դրությունը այն ժամանակ, երբ մարգարեությունները տրվեցին:

Մենք պետք է այդ նկատառումները տեղափոխենք վերջին օրեր և դրանք համադրենք մյուս մարգարեի վկայությունների հետ: Սա նշանակում է, որ ինչպես Պետրոսը գտնվում է թե՛ Կեսարիա Փիլիպպեում, թե՛ նաև Կեսարիա Մարիտիմայում, այնպես էլ Դանիելին Գաբրիելը այցելում է իններորդ գլխում՝ իններորդ ժամին, և տասներորդ գլխում՝ քսաներկուերորդ օրը: Վերջին օրերի համար Ուլայի և Հիդդեկեյի լույսը Դանիելին բացվում է քսաներկուերորդ օրվա իններորդ ժամին: Այդ լույսը

ներկայացնում է կիրականորյա օրենքի ժամանակ վերջին անձրևի անչափ հեղումը:

Դանիելի վկայությունը լիովին բացվում է իններորդ ժամին, որովհետև այն նույնականացնում է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի վրա «պատահող» բաների թե՛ արտաքին և թե՛ ներքին պատմությունը: Երբ այդ լույսը հռչակվի հեթանոսներին, որոնց ներկայացնում է Կոռնելիոսը, նրանք կուղարկեն հարյուր քառասունչորս հազարի հետևից, Աստծո օրենքը կսպանվի կիրականորյա պարտադրանքի միջոցով, և Պետրոսը պատգամ կհաղորդի այն տաճարին, որից Քրիստոսը հեռացել էր և որը Նա բնորոշել էր որպես հրեաների դատարկ տունը: Պետրոսը դիմում է հեթանոսներին, ինչպես նաև Սանհեդրինին, մինչ Եզրասը աղաչում է բաժանման համար, և Դանիելը ծոմ է պահում ու աղոթում լույսի համար: Պենտեկոստեի իններորդ ժամը, Քրիստոսի մահվան պահին եղած իններորդ ժամը, Կոռնելիոսի կողմից Պետրոսին կանչելու իններորդ ժամը, երեկոյան զոհաբերությունը՝ այս բոլորը համընկնում են Եղիայի հետ Կարմեղոս լեռան վրա:

Ակնհայտ է, որ վեցժամյա ժամանակահատվածը ներկայացնում է մի շրջան, որն ավարտվում է կիրականորյա օրենքով, սակայն այն սկսվում է մի իրադարձությամբ, որն անմիջականորեն կապված է վախճանի հետ, ինչպես առավոտյան և երեկոյան ընձաները: Պետրոսի առումով՝ վեցժամյա ժամանակահատվածը Կեսարիա Փիլիպպեից մինչև ծովեզրյա Կեսարիա է: Պենտեկոստեի ժամանակ դա վերնատնից մինչև տաճար էր: Այն ժամանակահատվածը, որը պայծառ լույսն է, հաստատված ճանապարհի սկզբում, Կեսգիշերյան Աղաղակն է, և այդ ժամանակահատվածը հասնում է մինչև կիրականորյա օրենքը: Վեց ժամը, երեկոների միջև, ներկայացնում է Քրիստոսի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ, որն իր հերթին ներկայացնում էր 1844 թվականի օգոստոսի 12-ից 17-ը կայացած Էքսերթերի ճամբարային ժողովից սկսված ժամանակահատվածը, որը սկիզբ դրեց այն պատգամի հռչակմանը, որն իր ավարտին հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Էքսերթերը Կեսարիա Փիլիպպեն է, իսկ ծովեզրյա Կեսարիան՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Սկիզբը, ինչպես և ավարտը, նշանավորվում է Կեսարիայով:

Հաղթական մուտքը նշանավորվում է վեճով՝ սկզբում, և վեճով՝ վերջում: Էքզերթերում եղած վեճը ներկայացված էր կեղծ պաշտամունքով, որ տեղի էր ունենում Վոթերթաունի վրանում՝ ճամբարի տարածքում: Այդ երկու վրանները ներկայացնում էին երկու պատգամ, և երբ Քրիստոսը մտավ Երուսաղեմ, վիճաբանող հրեաները դժգոհում էին այն պատգամից, որ հռչակվում էր, մինչ Նա Ձիթենյաց լեռից իջնում էր դեպի Երուսաղեմ՝ հեծած այն էշի վրա, որ նոր էր արձակվել: Առաջին և վերջին վեճերը սահմանում են ժամանակաշրջանի ալֆան և օմեգան: Էքզերթերում Վոթերթաունի խումբը ներկայացնում է կույսերի մի դաս, որ յուղ չունեւ, և նրանց համար փրկության դուռը փակվեց: Այդ ժամանակաշրջանի վերջում փակվեց սուրբ տեղ մտնելու դուռը՝ այդպիսով ժամանակաշրջանին տալով ալֆա և օմեգա: Այդ ալֆան և օմեգան համընկնում են հաղթական մուտքի երկու վեճերի հետ, և Կեսարիայից Կեսարիա՝ Պետրոսի հետ:

Կեսարիա Փիլիպպեում Շմավոն Բար-Յոնայի անունը փոխվում է Պետրոսի, այնպիսի մի հատվածում, որտեղ նա գովաբանվում է որպես ներշնչման խոսափող, ապա դատապարտվում է որպես Սատանա՝ խաչի պատգամին հակառակվելու համար: Պետրոսը խորհրդանիշ է այն երկու դասերի, որոնք բաժանվում են մկրտության և խաչի պատգամով, որը 9/11-ի և կիրակնօրյա օրենքի պատգամն է:

«Փարիսեցու և մաքսավորի կողմից ներկայացված դասերից յուրաքանչյուրի համար առաքյալ Պետրոսի պատմության մեջ մի դաս կա: Իր աշակերտության սկզբնական շրջանում Պետրոսը իրեն ուժեղ էր համարում: Փարիսեցու նման, իր իսկ գնահատմամբ, նա «մյուս մարդկանց պես չէր»: Երբ Քրիստոսը Իր մատնվելու նախօրեին նախազգուշացրեց Իր աշակերտներին. «Այս գիշեր դուք ամենքդ Ինձ համար պիտի գայթակղվեք», Պետրոսը վստահությամբ հայտարարեց. «Թեպետ բոլորն էլ գայթակղվեն, ես՝ ոչ»: Մարկ. 14:27, 29: Պետրոսը չէր ճանաչում իր իսկ վտանգը: Ինքնավստահությունը մոլորեցրել էր նրան: Նա կարծում էր, թե ի վիճակի է դիմակայելու փորձությանը, սակայն մի քանի կարճ ժամ անց փորձությունը վրա հասավ, և նա անեծքով ու երդումով ուրացավ իր Տիրոջը»: Christ's Object Lessons, 152.

Իններորդ ժամին, որը երեկոյան ընծայի ժամանակն է, Եղիայի աղոթքի պատասխանին կրակ իջավ և սպառեց ընծան, որպեսզի Աստծո ժողովուրդը ճանաչի, որ Տերն է Աստված: Կարմեղոս լեռան վրա խորհրդանշվում են երկու դասեր. մի դաս, որ այնժամ իմանում է, թե Տերն է Աստված, և մյուսը՝ ներկայացված Բահադի մարգարեներով, որոնք այնուհետև սպանվում են:

Եվ եղավ, որ երեկոյան զոհաբերության մատուցման ժամանակ Եղիա մարգարեն մոտեցավ ու ասաց. «Տե՛ր, Աբրահամի, Իսահակի և Իսրայելի Աստված, թող այսօր հայտնի լինի, որ դո՛ւ ես Աստված Իսրայելում, և որ ես քո ծառան եմ, և որ այս բոլոր բաները քո խոսքով եմ արել: Լսի՛ր ինձ, ո՛վ Տեր, լսի՛ր ինձ, որպեսզի այս ժողովուրդը գիտենա, որ դո՛ւ ես Տեր Աստված, և որ դու նրանց սիրտը դարձրել ես ետ»:

Այն ժամանակ Տիրոջ կրակն իջավ և լափեց ողջակեզը, փայտը, քարերը և հողը, և խրամատի մեջ եղած ջուրն էլ լիզեց: Եվ երբ ամբողջ ժողովուրդը տեսավ դա, իրենց երեսների վրա ընկան ու ասացին. «Տե՛րն է Աստվածը, Տե՛րն է Աստվածը»:

Եվ Եղիան նրանց ասաց. «Բռնեցե՛ք Բահադի մարգարեներին. նրանցից ոչ մեկը թող չփախչի»: Եվ նրանք բռնեցին նրանց. և Եղիան նրանց իջեցրեց Կիսոն հեղեղատի մոտ և այնտեղ սպանեց նրանց: Գ Թագավորաց 18:36–40.

Երեկոյան զոհաբերությունը, Քրիստոսի մահը, Պետրոսի կողմից կաղ մարդուն բժշկելը, Պետրոսի՝ պատգամը հեթանոսներին տանելը, Դանիելի կողմից մարգարեական լույս ստանալը, Եղիայի աղոթքին կրակով պատասխան տրվելը, մինչդեռ Եզրասը քուրճի և մոխրի մեջ աղոթում է Լառդիկեայի՝ Ֆիլադելֆիայի անցման համար, զինավոր եկեղեցու՝ հաղթական եկեղեցու անցման համար: Իններորդ ժամը զոհաբերության ժամն է, պատասխանված աղոթքի ժամը, այն ժամը, երբ երկինքը հավում է երկրին, կամուրջը դատաստանի և ողորմության միջև, և այդ պատճառով է, որ Քրիստոսը մեռնում է իններորդ ժամին, որովհետև զոհաբերության իններորդ ժամը ավետարանը բացեց հեթանոսներին, որոնք նրանք էին, որ նստած էին խավարում, բայց մեծ լույս

պիտի տեսնեին, երբ Դանիելի գիրքը լիովին բացվի Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Դատավորներ 6:21-ում Գեդեոնի ընծայի ժամանակ Տիրոջ Հրեշտակը իր գավազանով դիպավ Գեդեոնի մսի և անխմոր հացի ընծային, և ժայռից կրակ ելավ ու այն ամբողջովին սպառեց: Կրակը հաստատեց Գեդեոնին ուղղված Աստծու կոչումը և նշանի նրա ընդունումը:

Եվ նա ասաց նրան. «Եթե այժմ քո աչքում շնորհք եմ գտել, ապա ինձ համար նշան ցույց տուր, որ դու ինձ հետ ես խոսում: Չհեռանաս այստեղից, աղաչում եմ քեզ, մինչև որ գամ քեզ մոտ, դուրս բերեմ իմ ընծան և դնեմ քո առաջ»: Եվ նա ասաց. «Ես կմնամ, մինչև դու վերադառնաս»: Եվ Գեդեոնը ներս գնաց ու պատրաստեց ուլի մի ձագ և բաղարջ նկանակներ մեկ եփա ալյուրից. միսը դրեց զամբյուղի մեջ, արգանակը լցրեց կաթսայի մեջ և դուրս բերեց նրան կաղնու տակ ու մատուցեց: Եվ Աստծո հրեշտակը նրան ասաց. «Վերցրու միսը և բաղարջ նկանակները, դիր այս վեմի վրա և արգանակը թափիր»: Եվ նա այդպես արեց: Այն ժամանակ Տիրոջ հրեշտակը մեկնեց իր ձեռքում եղած գավազանի ծայրը և դիպավ մսին ու բաղարջ նկանակներին. և կրակ ելավ վեմից ու սպառեց միսն ու բաղարջ նկանակները: Այնուհետև Տիրոջ հրեշտակը հեռացավ նրա աչքից: Եվ երբ Գեդեոնը հասկացավ, որ նա Տիրոջ հրեշտակն էր, Գեդեոնն ասաց. «Ավա դ, Տե՛ր Աստված, որովհետև ես տեսա Տիրոջ հրեշտակին դեմ առ դեմ»: Դատավորներ 6:17–22:

Հրեշտակը երևաց Գեդեոնին գլխի առաջին համարում և Գեդեոնին կոչեց «գորավոր քաջ մարդ», իսկ Գեդեոնը նշան խնդրեց՝ ապացուցելու համար այդ պնդումը: Այնուհետև Գեդեոնը խնդրում է հրեշտակին հապաղել, իսկ այն հրեշտակը, որ մարգարեության մեջ հապաղում է, երկրորդ հրեշտակն է: Հապաղման ժամանակն ավարտվելուց հետո Գեդեոնը մատուցում է ընծա, և կրակը սպառում է ընծան: Գեդեոնը իններորդ ժամին է, որովհետև Եղիան երեկոյան ընծան էր, և իններորդ ժամը Կիրակնօրյա օրենքն է, երբ Հոգեգալստյան հրեղեն լեզուները համընկնում են: Գեդեոնը ներկայացնում է մի դաս, որ տեսնում է Տիրոջը երես առ երես, ինչն էլ պատահեց Դանիելին տասներորդ գլխում: Երբ Գեդեոնը տեսավ, որ կրակը սպառեց ընծան, այն ժամանակ հասկացավ, որ հաղորդակցվել էր Տիրոջ հետ, որին տեսել էր երես առ երես:

Գեդեոնը արթնանում է այս իրականությանը, երբ կրակի հրաշքը հաստատում է նշանը, և նշանը Գեդեոնն էր՝ Աստծո գորավոր այրը, և երեք հարյուր քահանաներից կազմված զորքը, որոնցից բոլորն իրենց ձեռքերում ունեին Ամբակումի երեք հարյուր սեղանակները: Նշանը, կամ դրոշը, հենց ինքը՝ Գեդեոնն է, և երեք հարյուրից բաղկացած զորքը, որը նաև Եզեկիելի գորավոր բանակն է, որը կանգնում է ոտքի երեսունյոթերորդ գլխում:

Երբ Ղևտական 9:23, 24-ում խորանը նվիրաբերվեց, այն բանից հետո, երբ Ահարոնը, որպես քահանայապետ, մատուցեց իր առաջին ընծաները, Տիրոջ առջևից կրակ ելավ և զոհասեղանի վրա սպառեց ողջակեզն ու ճարպը: Ժողովուրդը աղաղակեց և ահով երեսնիվայր ընկավ: Սա պետք է, տող առ տող, համընկնի Եղիայի կրակի հետ:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կատարվող ցորենի և որոմների բաժանման համար Եզրասի իններորդ ժամի աղոթքն այնժամ է կատարվում, երբ ռազմատենչ եկեղեցին կերպարանափոխվում է հաղթական եկեղեցու: Այն պետք է համահունչ լինի նաև Գեղեոնի կրակին: Ահարոնի առաջին ընծայի վրա սպառող կրակը, որ մատուցվեց յոթ օրերի օծումից հետո՝ ութերորդ օրը, նույն օրը վերադարձավ և ոչնչացրեց Ահարոնի երկու ամբարիշտ որդիներին: Երբ Սուրբ Հոգին առանց չափի թափվի իններորդ ժամին՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, տեղի կունենա քահանաների երկու դասակարգերի բաժանում, և հաղթական եկեղեցին կսկսի այն գործը, որ ներկայացված է Եփեսոսի սպիտակ ձիով, որը դուրս է գալիս հաղթելով և որպեսզի հաղթի: Հաղթական եկեղեցու օծումը երկրորդ վկայություն է գտնում Սողոմոնի տաճարում:

Սողոմոնի տաճարի նվիրագործության ժամանակ, ըստ Բ Մնացորդաց 7:1–3-ի, Սողոմոնի աղոթքից հետո կրակ իջավ երկնքից և սպառեց ողջակեզներն ու զոհերը: Տիրոջ փառքը լցրեց տաճարը, և դա մղեց ժողովրդին երկրպագելու և հռչակելու Աստծո բարությունն ու Նրա հավիտենական ողորմությունը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հաղթական եկեղեցին, ըստ Զաքարիայի և Եսայու, բարձրացվում է բոլոր լեռներից վեր՝ որպես պսակ և դրոշ: Երբ Սողոմոնի տաճարի նվիրագործության ժամանակ կրակը իջավ, տաճարը լցվեց Տիրոջ փառքով՝ խորհրդանշելով, որ յոթերորդ փողի հնչեցումն ավարտել է իր գործը Աստծո ժողովրդի վրա և այժմ մոտ է նույն այդ գործն ավարտելու տասնմեկերորդ ժամի մշակների վրա: Յոթերորդ փողը ներկայացնում է քավությունը, Աստվածության և մարդկության միավորումը, որ տեղի է ունենում, երբ Հիսուս բարձրացնում է Իր փառքի արքայությունը: Այն կրակը, որ իջավ Մովսեսի վկայության խորանի և Սողոմոնի տաճարի վրա, նաև դատաստանի կրակ էր Ահարոնի որդու համար, ինչպես և Դավթի համար:

Ա Դավթի ընծան Առավնայի/Օրնանի կալում, ինչպես գրված է Ա Մնացորդաց 21:26-ում, այն ժանտախտի ժամանակ, որ առաջ եկավ Դավթի մարդահամարի պատճառով, երկնքից իջած կրակով պատասխան ստացավ զոհասեղանի վրա՝ ազդարարելով ընդունված լինելը և դադարեցնելով ժանտախտը: Լաոդիկեի ժանտախտը վերջ է առնում, երբ կրակը իջնում է Դավթի ընծայի վրա՝ կանգնեցնելու Նրա կախվածության ժանտախտը մարդկային ուժից և իմաստությունից: Մարդկայինից դեպի Աստվածային-մարդկային անցումը նշանավորվում է, երբ քավությունն իրականացվում է, և եկեղեցին բարձրացվում է որպես դրոշ: Այդ ժամանակ, Սողոմոնի տաճարի համաձայնությամբ, Տիրոջ փառքը լցրեց տաճարը, երբ Աստվածությունը միավորվում է մարդկության հետ:

Կշարունակենք մեր դիտարկումը Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակաշրջանի վերաբերյալ, ինչպես որ այն ներկայացված է երրորդ և իններորդ ժամերով, հաջորդ հոդվածում:

Եվ վեց օր հետո Հիսուսը վերցնում է Պետրոսին, Հակոբոսին և նրա եղբայր Հովհաննեսին ու նրանց առանձին բարձր լեռ է հանում: Եվ նրանց առաջ այլակերպվեց. և նրա երեսը փայլեց ինչպես արեգակը, իսկ նրա հանդերձները սպիտակ եղան ինչպես լույսը: Եվ ահա նրանց երևացին Մովսեսն ու Եղիան՝ նրա

հետ խոսելիս:

Այն ժամանակ Պետրոսը դիմեց Հիսուսին և ասաց. «Տե՛ր, բարի է, որ մենք այստեղ ենք. եթե կամենաս, այստեղ երեք տաղավար շինենք՝ մեկը քեզ համար, մեկը Մովսեսի, և մեկը՝ Եղիայի»: Մինչ նա դեռ խոսում էր, ահա նրանց վրա լուսավոր ամպ հովանի եղավ, և ահա մի ձայն ամպից ասաց. «Սա է Իմ սիրելի Որդին, Որում Ինձ հաճություն եղավ. նրան լսեցե՛ք»:

Երբ աշակերտները դա լսեցին, երեսնիվայր ընկան և սաստիկ վախեցան: Եվ Հիսուս մոտեցավ, դիպավ նրանց ու ասաց. «Վեր կացե՛ք և մի՛ վախեցեք»:

Եվ երբ նրանք բարձրացրին իրենց աչքերը, ոչ ոքի չտեսան, այլ միայն Հիսուսին: Եվ երբ իջնում էին լեռից, Հիսուսը պատվիրեց նրանց՝ ասելով. Տեսիլքը ոչ ոքի մի պատմեք, մինչև Մարդու Որդին մեռելներից հարություն առնի: Մատթեոս 17:1–9.